

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΪ ΝΤΕ ΡΟΜΠΕΡ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

«Ο νέος υπάλληλος του άνδρός μου, ο κύριος 'Αλέξανδρος είνε ένα ψηλό παλληκάρι δεκαεννιά χρόνων με όμορφο μουτράκι, και με φερσίματα ευγενικά και δειλά. Καθισμένοι και οι δύο, έκείτος κι' εγώ, σ' ένα μικρό δωμάτιο με τζαμένια θύρα όπου ύπσρχει ένα γραφείο με δυο θέσεις περνούμε την μέρα δλόκληρη ο ένας αντίκρου στον άλλον, και όπαν μου μένει καιρός, τον κοιτάζω λίγο. Ο κ. 'Αλέξανδρος, συντάσσει τις φατούρες και τους λογαριασμούς του καταστήματος. 'Αλλά έχει τάχα τον νοϋ του σε ότι φκιάνει; Στην τσέπη του βρίσκει πάντα ένας τόμος ποιήματα. Το απόγευμα έρχεται λίγος κόσμος στο γραφείο και ως επί το πλείστον είμαστε μόνοι. Ο άντρας μου έκείνη την ώρα έπισκέπτεται το εργοστάσιό του. Κατά τις τέσσερες περνώ στην μικρή τραπέζαρια την λίγο σκοτεινή που βρίσκεται πίσω απ' το κατάστημα και προσκαλώ τον κύριο 'Αλέξανδρο να πάρουμε το τσάι. Τόν μεταχειρίζομαι λιγάκι σαν μητέρα γιατί θα μπορούσα να έχω ένα γυιό της ηλικίας του.

«Ένα γυιό της ηλικίας του; Οχι άκριβώς τόσο. Γιατί το κάτω-κάτω δεν είμαι παρά τριανταεπτάεσρων χρόνων μόνον. Συχνά μάλιστα συμβαίνει μερικοί πελάτες να μ' όνομάζουν ακόμη δεσποινίδα. Και έπειτα κυττάζομαι καλά το πρωί στον καθρέφτη. Την ώρα έκείνη δεν χωράνε άπάτες, από τις τόσες με τις όποιες συνηθείζουν οι γυναίκες να ξεγελούν τους άντρες, και αισθάνομαι συχνά μία πραγματική ευχαρίστηση να βλέπω πόσο νέα διατηρούμαι ακόμη. Και αν άμφέβαλλα άλλωστε γι' αυτό θα μου έφτανε να ιδώ τις ματιές που μου ρίχνει κρυφά ο κ. 'Αλέξανδρος. Ο μικρός αυτός μερμπαντάκος δεν ξεγελείται. Θα σκέπτεται βλέποντας τον χοντρό, τον φουσκωμένο άπ' την ηλικία (διβάλε, κοιτάνε τα πενήντα!) άντρα μου, πώς άποτελούμε ένα ζευγάρι άρκετά άταίριαστο. 'Αλλοίμονο! αυτό συμβαίνει με πολλά άντρώγυνα. Και να γιατί τόσες νέες ακόμη γυναίκες ποθούν την έρωτική περιπέτεια που θα κάνει να ξαναβιάση λίγο την μουχλιασμένη τους ζωή, και γιατί μäs φαίνεται σαν ήρωας μυθιστορηματος ένας υπαλληλίσκος που διαβάζει ποιήματα!

Μιά μέρα που έστειλα τον κ. 'Αλέξανδρο σ' έναν πελάτη μας για να του κανονίσω κάποιο λογαριασμό, με έπιασε η περιέργεια να άνοιξω το συστάρι του. Ήταν γεμάτο από εικόνες διαφόρων ωραίων γυναικών που τις είχε κόψει άπ' την «Vie Parisienne» και άλλα περιοδικά εικονογραφημένα. Κότταξα τις εικόνες αυτές. Μά την πίστη μου, έκτός από μερικές μικρές λεπτομέρειες, δεν είμαι και γώ λιγώτερο ωραία άπ' όλες αυτές τις γυναίκες.

«Ο κ. 'Αλέξανδρος το έχει αντίληφθει, το ξέρω. Μά έλα που είνε δειλός. Όπαν το χέρι μου κατά τύχη άγγίζει το δικό του, κοκινίζει άδέξια και ταραάζεται τόσο που νομίζεις πώς θα ήθελε να τον καταπιή ή γή. Ποτέ ο ήλιθιος αυτός δεν θα τολμήση να μου έκμιστηρευθή τον έρωτά του.

Πώς να τον βοηθήσω να υπερνικήση την δειλία του; Να τί ιδέα μου ήρθε: Σκέφτηκα να τον κάνω να νομίση ότι κάποιος φίλος του άντρός μου ήταν έρωτευμένος μαζί μου, πράγμα όχι άπίθανο. Λόγου χάριν ο κακομοίρης αυτός ο κύριος Λεταννέρ που έμπορεύεται φαρμακευτικά είδη, δεν χάνει καμιά εύκαιρία να μη μου δώση που να καταλάβω ότι αν τολμούσε... 'Αλλ' ο κ. Λεταννέρ δεν είνε καθόλου έλκυστικός, χάνει τον καιρό του. Έκανα λοιπόν την ύπόθεση ότι κάποιος φίλος του άντρός μου, όχι πραγματικός βέβαια, άλλ' ένα πλάσμα φανταστικό, ωραίο, γοητευτικό, ένας καλλιτέχνης με μια λέξη, μου έγραψε το ακόλουθο γράμμα:

Κυρία,

«Θα φήγω καθώς έξερετε, για την Ρώμη, όπου επί δυο χρόνια θα κάνω διάφορες καλλιτεχνικές σπουδές. Και αυτό άκριβώς μου δίνει το θάρρος να σας εξομολογηθώ κάτι που αισθάνθηκα και που έκρυψα, άφοτου σας γνωρίζω. 'Ω! Κυρία, μην δυσαρεστηθήτε! Ξέρω πόσον είνε άγιη και πόσο ή ζωή σας είνε θαυμαστή για τις θνοίες σας και την αυταπάρησή σας. 'Αλλ' άφού φεύγω, γιατί να κρατήσω περισσότερο καιρό άφανέρωτο, το μυστικό μου; Σας αγαπώ για το πνεύμα σας, για την κελούνη σας, για την ευγένειά σας, μα και γιατί, σαν καλλιτέχνης που είμαι, δεν ήταν δυνατό να μ' άφήσουν άουγκνήητο τα κάλλη του προσώπου σας. Στο ζήτημα αυτό πιστέψτε κυρία μου ότι δεν λέγω καμιά υπερβολή, λίγες γυναίκες μπορούν να συγκριθούν με σας και γελώ καμιά φορά διαν βλέπω σε διάφορα εικονογραφημένα περιοδικά, καθώς ή «Vie Parisien-

ne» και άλλα, να παρουσιάζουν για ώραις γυναίκες μερικές που κοιτι τους είντε εσείς, μία βασίλισσα. Μην θυμώσετε γι' αυτά που σας γράφω γιατί σαν ζωγράφος που είμαι κτλ. κτλ...»

Το γράμμα αυτό που και ή ίδια εγώ γελοΐσα όταν το σκάρωνα, μου φάνηκε πολύ πετυχημένο όταν το ξαναδιάβασα. Είχα φροντίσει πολύ ν' αλλάξω τόν χαρακτήρα μου και τόν έκανα να μοιάζει με άντροικό.

Την άλλη μέρα το απόγευμα καθισμένη στο γραφείο μου, ενώ ο κύριος 'Αλέξανδρος εργαζότανε αντίκρου μου, άρχισα να διαβάζω την έπιστολή αυτή, με μεγάλη προσοχή.

Επί μισή ώρα καθόμουν έτσι όταν έξαφνα, είπα:

— Ο θεέ μου! Είνε ή μέρα που έρχεται ή πλύστρα και ξέχασα να καταγράψω τ' άπρόροχνα. Αν περιμένα να μου κάνει την δουλειά αυτή ή καμαριέρα μου, άλλοίμονο!..

«Έργα άπ' το γραφείο και άνέβηκα στο σπίτι. Δεν έλειψα παρά τρία μόλις λεπτά. Θα πετύχαινε τάχα το κόλλο μου; Ήμιον άνυπόμονη να το μάθω. Κατέβηκα άθροΰτως, διέσχισα την τραπέζαρια πατώντας στις μύτες των ποδιών μου και τσάκωσα τόν κ. 'Αλέξανδρο, καθισμένον στη θέση μου και να διαβάζη το γράμμα του περιφίλου φανταστικού ζωγράφου:

— 'Ωραία, Κύριε! μη χαλάτε την ήσυχία σας! του είπα.

Και κερανόσ αν έπεφτε στα πόδια του δεν θα τον ξάφνιζε έτσι. Έγλωμίμας τόσο ώστε νόμισα ότι θα λιποθυμούσε. Και ύστερα το αίμα άνέβηκε όρημτικά στα μάγουλά του...

«Ω, πώς τάχε χαμένα ο κακομοίρης! Τόν λυπήθηκα!.. 'Ανόητο παιδί!

Μιά στιγμή μούρθε ή όρεξη να τον φιλήσω, διέτηρησα όμως το αυστηρό ύφος μου.

— Τί άδιακρισία! είπα. Και εγώ που σας θεωρούσα έναν νέον λεπτό, ίπποτικό... Τί ιδέα θέλετε να σχηματίσω για σας τώρα;

— Ω, Κυρία, μη με μαλώνετε...

— Μά φταίω και γώ, φταίω και γώ. Δεν έπιτρέπετε να είνε κανείς τόσο άνόητος. Δεν έπρεπε ν' άφήσω τα μυστικά μου στην διάκριση του πρώτου τυχόντος.

— Του πρώτου τυχόντος; μου είπε με μία φωνή πνιγμένη άπ' το καράπινο. Και ειθύς τα μάτια μου γέμισαν δάκρυα.

— Έμπρός συνέλθετε τώρα κύριε 'Αλέξανδρε, έφώναξα. Αν έμπαινε έξαφνα κανένας τί θάλεγε!..

Η γλυκύτης της φωνής μου έπιδρούσε στην ταραγμένη του καρδιά. Με κούτταξε με τόσο παρθένο ύφος, τόσο συμπαθητικό που και γώ δεν ξέρω πώς κρατήθηκα.

— Και εν πρώτοις, είπα, άς εΐρη το γράμμα αυτό την τύχη που του ταίριαζει.

Έβλησάσα την γωνιά όπου σπιθοβολούσε μία πλούσια φωτιά και έβριξα μέσα το γράμμα.

Τότε ο νεαρός 'Αλέξανδρος, μην μπορώντας πιά να συγκρατηθή, ύπαικούοντας σε μία όρημη άκατανίκητη, με χείλη που τρέμαιν και με μάτια που έλαμπαν από την δυνατή και ειλκιρνή άγάπη,

άρπαξε το χέρι μου και το γέμισε φιλά. Το κόλλο είχε πετύχει...

ΛουΪ ντε Ρομπέρ

Ο ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΚΑΙ Η ΓΚΡΙΝΙΑΡΑ

Κάποια γυναίκα παρουσιάσθηκε κάποτε στον βασιλέα της Πρωσίας Φρειδερίκο, και του παραπονέθηκε πως ο άνδρας της συνείθιζε να την βρίζη.

— Αυτό δεν ένδιαφέρει έμένα άπλήντηση ο βασιλεύς.

— 'Αλλά βρίζει και την Μεγαλειότητά σας άκόμη περισσότερον, έπρόθεσε τότε ή γυναίκα.

— Αυτό δεν σ' ένδιαφέρει έσένα, άπλήντησε με άπάθεια ο Φρειδερίκος.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλείται ο κ. Σιφνατος, Διευθυντής του Διαφημιστικού Πρακτορείου «'Ηχά» όπως διέλθη εκ του λογιστηρίου μας προς έξόφλησιν του παρ' ήμιν λ)μου του.

